

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνεννηταῖξή,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἄς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὄ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἴκοσι κι' ἔξη τοῦ Ὀκτωβρίου,
Σύνεδρος νέα Βουλευτηρίου.

Πεντακόσα ἑξήντα καὶ τρία
καὶ κομμάτων πολλῶν ψαδάρια.

Λόγος πρὸς τὴν Βουλὴν ἀπὸ τὸν Φαδουλῆν.

Σὰς χαιρετῶ καὶ σήμερα μετὰ χαρᾶς πολλῆς,
γαλιάντραις τῆς Βουλῆς,
γαλάξιας δὲ καὶ κάτασπραις 'κουθάλῃσα κορδέλαις
'στοῦ Κεντρικοῦ τῆς βδέλλαις,
νὰ κόψουν ἀσπρογάλαζαις ἐλευθερίας κονκάραις
πλατεῖαῖς ὡς δύο γράρδαις.

Ξέρω πῶς κόρτε δυνατό κι' ὁ Κόντες θὰ σὰς κίνη
καὶ μὲ τὸ κοντιλίκι του καρδούλαις θὰ μαράνη,
ξέρω χαρτοφυλάκιον πῶς τώρα κυνηγᾷ,
ξέρω πῶς θᾶναι τῆς Αὐλῆς πιστὸς Βενιαμίν,
ὁ δὲ λαὸς ἐμβρόντητος θὰ 'πῇ σιγὰ σιγὰ
πῶς πάλιν ὄρος ὠδινε χωρὶς νὰ τέξῃ μῦν.

Ξέρω πῶς πάσχετε καὶ σεῖς μὲ πατριώτου πόνον
ὕπὲρ τῶν Μακεδόνων,
ξέρω πῶς βάλαμον καὶ σεῖς 'στοὺς δούλους θὰ σταλάξετε,
καὶ πῶς μὲ τὸ 'ψηλόλιγνο τοῦ κράτους κυπαρίσσι
τοῦ γένους τὰ τρισάγια γενναίως θὰ φυλάξετε
νὰ μὴν ἐλθῇ βρωμόμυιγα νὰ μᾶς τὰ μαγαρίση.

Ξέρω πῶς ἔχει νὰ γενῇ Κουτρούλη πανηγύρι
ὅταν κι' αὐτὸς θὰ 'βγῇ σπορεύς τὸν σπόρον τοῦ νὰ σπείρῃ,
ξέρω κι' ἄγροὶ πῶς θὰ σπαρῶν κατάξεραι καὶ χέρσοι,
κι' ὁ Καραπάνος, ποῦ διψᾷ τὴν προκοπὴν μὲ πόνο,
μοῦ φαίνεται 'ψηλότερος δὲρ δάκτυλ' ἀπὸ πέρσι
μὲ τοῦ Κουβέρνου τὸν καὶ μὲ 'ψηλόνει χρόνον χρόνον.

Ξέρω μεγαλεπήβουλοι πῶς σὰς κινοῦν σκοποὶ,
ξέρω πῶς ἔξι καὶ ξερὸ κανεῖς δὲν θὰ σὰς 'πῇ,
ξέρω πῶς μόνον ἡ πατρὶς δι' ὅλους ὁδηγὸς
παρίσταται κι' ἐφέτος,
τώρα ποῦ 'βγήκε μάλιστα μεγάλος ἀρχηγὸς
κι' ὁ Κόντες ὁ Τζωρτζέτος.

Ξέρω σὲ κόκκαλα πολλῶν πῶς δὲν θὰ μείνῃ δέρμα,
πῶς θὰ τραπῇ πρὸς τὸ καλὸν ἢ τῶν κομμάτων αἰμίλλα,
μὲ τόσῃ δὲ ταχύτητά θὰ φθάσετε 'στὸ τέρμα
μ' ὅσῃν ὁ μέγας Μακεδὼν διέβη τὰ Γαυγαλίηλα.
Ξέρω μὲ τὰ ξεράδια σας πῶς δὲν θὰ ταγκωθῇτε
καὶ μὴτ' ἐγὼ δὲν θὰ σὰς 'πῶ : «φτοῦ ! ποῦ νὰ ξεραθῇτε.»

Φαδουλής και Περικλέτος, ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Καί επήγα 'στό μνημόσυνο ν' ακούσω τί θά γίνη
κι' είδα στρατό, κι' είδα λαό τὰ γόνατα νά κλίνη,
κι' ενόμισα πώς όνειρο μου 'πλάνεσε τόν νοῦ
καί τρίβοντας τὰ μάτια μου σάν άπιστος Σγαρίλιος
έλεγα μήπως έλλαξε τὸ χρώμα τούρανου
ή μήπως μίς 'στήν πλάσι μας έδωκε νέος ήλιος ;
Λοιπόν αλήθεια πώς βωμός παλληκαριζάς έστήθη
κι' έστόλισαν τὸ μνημα της με δάφνη και μυρτιά,
και πώς μιὰ σπίθα κρύβεται μίς 'στών Ρωμηών τὰ στήθη,
πού περιμένει μιὰ στιγμή ν' άνάψη σάν φωτιά ;
αλήθεια πώς γονάτισαν με προσευχαίς 'στό στόμα
σε κόλλυθα παλληκαριών κι' όχι 'μπροστά σε κόμμα ;
αλήθεια πώς τὰ στόματα πολέμους αλαλάζουν ;
αλήθεια τὸ μνημόσυνο, πού βλέπω τώρα 'μπρός μου ;
αλήθεια πώς 'στά μάρμαρα τῆς εκκλησιζάς σταλάζουν
τὰ δάκρυα τάληθινά γονατισμένου κόσμου ;
Κι' άκουσα τότε σήμαντρο τριγύρω νά σημαίνει
κι' είπα αγονάτισε γενειά πολυδασανισμένη,
κι' έλα 'μπροστά σε κόλλυθα δαφνοστεφανωμένα
ν' άνοιξης τήν ψυχή σου,
και με τήν προσευχή σου
βγάλε φαρμάκια και χολαίς, πού σ' έχουν ποτισμένα.
'Στόν δίσκο τουτον 'σίμωσε κι' έχεις νά πῆς πολλά,
με τόν καυμό 'στά χείλη σου γονάτισε 'μπροστά του,
με τούτο τὸ γονάτισμα νά σηκωθείς 'ψηλά,
νά 'βρῆς ζωή κι' άνάστασι 'στόν 'σκιό του θανάτου.

Άσπρο πουλι παρηγοριζάς
γοργό 'μπροστά μας διάβα,
κι' άς κλάψ' ή γῆ τῆς 'λευθεριζάς
για νά γελάσ' ή σκλάβας.

Κλάψε, τὸ στήθος τὸ νεκρό
μιὰ μέρα ν' ανασάνη,
κλάψε, τὸ κλάμμα τὸ πικρό
τούς σκλάβους νά γλυκάνη.

Κύτταζε καύκαλα ξερά,
πού προσκυνοῦν τόν Τούρκο,
κλάψε για νά βγῆς μιὰ φορά
μέσ' από μαῦρο βούρκο.

Καμπαναριό τῆς εκκλησιζάς μὴν παύης νά σημαίνει,
τόν κόσμο σε μνημόσυνο προσκάλει σάν κι' εκείνα;
ήλπε τῆς γῆς τῆς άμοιρης τῆς έλευθερωμένης
άπό τόν ήλιο τῆς σκλαβιάς για πάρε μιάν άκτινα.
Κι' άκουσα τότε μιὰ φωνή νά λήη 'στό στρατό,
πού 'μπρός 'στους δίσκους έστεκε με πόνου βογγητό.

Άνοιθ' θά σε μαράνω
φαρμακερή, στρατέ,
και δέν θά 'δῆς ποτέ
δαφνόπλεκτο στεφάνι.

Άγια κούφρους πόθους δέν πονώ,
μηδ' επαθί δέν πιάνω,
τὸ σύμβολο τὸ γαλανό
κουρέλι θά τὸ κάνω.

Άχωρίς άγάπης λόγο
νά λέω 'στό στρατό,
τὰ σπλάγχνα του θά τρώγω
σάν τόν γυπαετό.

Άθ' του τὰ ροκανίσω
έγώ σιγά σιγά,
και δέν θά τόν άφήσω
λεπίδινα νά λυγῇ.

Άκι' εκείνα τὰ δροσάτα
και λιγερὰ του νειάτα
θά ταύλακώσουν χρόνια
γεμάτα καταφρόνια.

Άμόνον ιτιὰ θά πέρνη
για νά στεφανωθεί,
κι' άνήμπορος θά γέρνη
σ' άδόξατο σπαθί.

Ά'Εγώ θά σε μαράνω,
κι' εκείνην θά βουδάνω
τήν πολεμάρχα Μούσα
τήν άηδονολαούσα.

Άλαχτάραις δέν θά κρύβης,
ποτέ σου δέν θά σκύβης
σε πολεμάρχων χῶμα,
θά τόχης για 'ντροπή,
κι' οὔτε θ' άνοιξη στόμα
συχώρικ νά τούς 'πῇ.

Άτὰ μάτια σου θά κλείνουν
χαῦνα και νυσταγμένα,
και κόλλυθα θά γίνουν
μεγάλα και για σένα.

Άκι' όλοι θά 'πουν — έλ'ατε
τὰ κόλλυθα νά φάτε
στρατού, πού τὰ σπαθιά του
σκουριάσαν 'στά φικάρια,
κι' όμως του λέν θανάτου
λυπητερὰ τροπάρια.

Κι' άκουσα τότε τὸν στρατού νά λήη μιὰ τρανή
κι' αλλοιώτικη φωνή:

Άμά τῆς σημαίας τόν σταυρό βουδός δέν θά σαπίσω
και χαῦνος έδῶ πέρα,
με τὸ γαλάζιο τῆς πανί τῶν σκλάβων θά σκουπίσω
τὰ δάκρυα μιὰ μέρα.

Μά τῆς σημαίας τόν σταυρό, πού κάτω δέν θά πέση,
νά κρυφτοῦς τὰ σπλάγχνα μου δέν θά σ' άφήσω, Λάμπε,
και μήτε τούτα τὰ σπαθιά, πού μουζώσες 'στή μέση,
θ' άφήσω νά τὰ καθβαλῆς ώσαν παιδιῶν καλάμια.
Δέν θά μου στάξῃς 'στήν καρδιά φαρμάκι 'λίγο λιγ,
δέν θά με κάνης σάν λαγὸ 'στοῦ τουφεκιού τόν κρότο,
δέν θά μου κλείσης μιὰ φορά τόν δρόμο πού ξανοίγω,
δέν θά ξεράνη τῆς μυρτιάς τὸ καφετέρου σου χνώτο.
'Εκεί πού νέας λεβεντιζάς χιονάταις φουστανέλαις
πετοῦν με τόσο αλαλητὰ 'στή μαύρη γῆ τοῦ βόγγου,
έκεί πού κρινοδόκτουλαις τῆς Νιζουσας κοπέλαις
τόν πολυδόξατο χορὸ χορεύουν τοῦ Ζαλόγγου,
τὰ τύμπανά μου τὰ βουδὰ σε δούλους πού δέν είδες
θά διαλαλήσουν βροντερὰ παρηγοριζάς κι' έλπίδες,
κι' όπλα κορωνοστόλιστα θά σμίξουν εκεί πέρα
με τὸ τουφέκι τῆς σκλαβιάς, όπου και κάστρα ρίχνει,
τρίξε σπαθί μου κι' άστραψε, κι' αν πέσω μιάν ήμέρα,
μά τῆς σημαίας ὁ σταυρός τὸ μνημα μου θά δείχνει.
Τέτοια θαρρῶ πώς άκουσα σ' εκείνη τήν άντάρια
και μ' έπιασε λαχτάρα,
και τόσον κόσμο κύτταξα 'μπροστά γονατιστό

κι' εκλειδούσαν Άγγελοι κι' άρματαλοί παππάδες,
και τὰ κεριά πού καίγανε με πῶς τρεμουλιαστό
μου 'φάνηκαν για μιὰ στιγμή σάν τῆς Λαμπρῆς λαμπάδες,
και τήν καρδιά του 'κράτησε καθένας μὴν τοῦ φύγη,
τήν 'ξυπνησαν έλευθεριζάς και νίκης προμηνύματα,
κι' είδα στρατό, κι' είδα λαό 'στῆς εκκλησιζάς νά σμίγῃ
και νά σταυρώνη τὰ σπαθιά σε πολεμάρχων μνήματα.
Κι' έγώ μαζί των 'νόμισα πώς είμαι παλληκαρι
κι' είδα φεγγαροπρόσωπο 'μπροστά μου καθβαλάρη,
μου 'φάνηκε σάν μιὰ μορφή μεγάλου Βασιληά,
'στό διάβα του τὸ 'γοργόρο γονάτιζαν διαβάταις,
και μίς' από τὸ κράνος του κατάρχουσα μαλλιά
'κουμάτιζαν ήλιόφωτα σε μαρμαρένιαις πλάταις.
Από παντού ξεφώνιζαν 'στόν ξεστερον αιθέρα
τῆς νίκαις τῆς άμέτρηταις πανόρητου Κορωνάτου,
και τάτι τὸ ξετίμωτο 'πετούσε 'στόν άέρα
και μόλις μόλις χείδευαν τήν γῆ τὰ πέταλά του,
και σ' όποιο μέρος άγγιζε τὰ φτερωτὰ ποδάρια
'πνέουσαν γάργαρα νερά σάν κρύσταλλα καθάρια.
'Ετρεχαν δόξαις άφθασταις 'στόν άφθαστο κοντὰ
κι' άκουσα τότε μιὰ φωνή τριγύρω νά βροντῇ :
'Τὴν γῆ τήν πολυζήλευτη, πού λαχταράτε τόσο,
τήν γῆ πού τήν έμοίρανε κακή και μαύρη μοίρα,
τήν γῆ μου τήν μονάκριβη βραδέο θά τήν δώσω
'στόν Βασιληά, πού θά φορῇ τοῦ Κόδρου τήν πορφύρα».

Π.— Κι' έγώ, καυμένη Φασουλῆ,
έπῃγα κι' έκλαψα πολύ,
κι' είπα : «στρατέ μου και λαέ, γιατί νά χολοσκάνης
τὰ τζάκια τὰ μεγάλα,
και θέλεις σώνει και καλά μνημόσυνο νά κάνης
με πένα και με παλα;

Γιατί τρεχίζεις τὸ σπαθί
και πώς δέν θέλεις, βρέ χαζέ,

τὸ ζήτημά σου νά λυθῇ
μόνο με νόταις τοῦ Σκουζέ,
με ταξειδάκια τῆς Αῦλῆς
και παρλαπίπαις τῆς Βουλῆς;

Τί διάβολο 'λυσάξατε μ' αὐτοὺς τοὺς Μακεδόνας;
και δέν 'ρωτάτε και γι' αὐτὸ τόν γέρο τῆς Κορδόνας;
'Ω μπαρμπιτόνια ὁσάτυχα τοῦ προσφιλοῦς παγκιέρη
τί συμφοραίς θά πάθετε μόν' ὁ Θεός τὸ ξέρει.
Πάλιν ὁ Τούρκος Πρεσβευτῆς μαζί σας θά φρυάξη
κι' ίσως τήν ήσυχία σας με νόταις νά ταραξῇ.
'Ω μαῦρα μπαρμπιτόνια μου και κατάσπραϊς υπάκουπεταις
τώρα πού τύμπανα βροντοῦν κι' ήχολογοῦν τραυπέταις,
εἰς τόν Άσσημ τόν Τουρκαλῆ
τί διάβολο θά 'πῆτε,
αν για μνημόσυνο τρελλά
κι' οἱ δυὸ σας 'ρωτηθῆτε;

Γιατί, στρατέ, γιατί, λαέ, νά πέρνης τόσο φορῆ;
μὴν κάνης πιὰ μνημόσυνο για λεβεντιὰ καινούρια;
'Αφήσετε και τόν Σκουζέ νά παίξῃ 'λίγο ρόλο,
δέν βλέπετε κι' ὁ Βασιλεὺς με φλογισμένα στήθη
πώς έξαφνα μίς έστετε μιὰ μυδραλιοδόλο,
κι' ὁ κόσμος μόλις τάκουσε κατεσταυροκοπήθη ;
Γιατί, στρατέ, γιατί, λαέ, σάν πρόνιμος δέν κρίνεις ;
κι' ὁπόταν ένας Βασιλεὺς παντοτεινῆς εἰρήνης
πέρνη μονάχος ὄργανα τρεμχτικῶ θανάτου
με χρήματα 'δικά του,
δέν είναι παίξε γέλα
και βάρδ' από φουρνέλα.

Εἶναι σημείον τῶν καιρῶν ή μυδραλιοδόλος,
αὐτὸ τὸ βλέπει φανερά κι' έγώ κι' ὁ κόσμος ὅλος.
Κι' ὁ Βασιλεὺς πολεμιστῆς κι' εκείνος παλληκαρι...

πῶς διὰ βολο δὲν ἔτρόμαξε σὰν ἔπῃγε νὰ τὴν πάρῃ;
καὶ μὲ ἴδικά του χρήματα νὰ στείλῃ τέτοιο δῶρο
χωρὶς νὰ δώσουν οἱ Ρωμαῖοι μηδὲ λιμοκοντόρο;
Μιὰ Βασιλεία πετακτὴ κι' εἰρηνικὴ μαριόλα
πῶς τοὺς παρὰδες τῆς πετᾶ σὲ μυδραλιεβόλα;
καὶ σὰν τὸ μάθουν Πρεσβευταὶ καὶ σὰν τὸ μάθ' ἡ Πύλη
δὲν θὰ φωνάζουν: «ἄλλαλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη;»

Στρατὲ, λαέ, παραιτήσε μνημόσυνα γελοῖα
πρὶν ἵστους Μινίστρος τῆς Φραγκιᾶς ἢ φήμη σου ξεπέση,
κι' ἥσυχος πῆγαινε νὰ ὀῆς θανάτων ἐργαλεῖα,
ποῦ ταξειδιώτης Βασιλεῖας σοῦ τᾶστειλε πεσκέσι.
Αὐτὰ ἵστον κόσμον ἠφώναζα κι' εἰς κάθε μας ὀπλίτη
κι' ἐβγῆκα τὸν ἀέρα μου, βρὲ Φασουλῇ, νὰ πάρω,
κι' ἔψαχνα τὸν καινούριον μας νὰ βρῶ Μητροπολίτη,
μὰ μούπαν πῶς μνημόνευε τὸν πεθαμμένο Τσάρο.
Καὶ μὲ παρέα ἔκαθισα ἵστον καφφενὲ καρσί
καὶ ἔκτι γλώσσαις μούλεγαν πῶς ὁ Μητροπολίτης
μέσα ἵστην Μόσχα ἵπούδασε τὰ Ρούσικα φαρσί
καὶ πῶς ὁ Τσάρος ἔωδευε γι' αὐτὸν ὁ μακαρίτης,
κι' ἐπίτηδες τὸν ἔφεραν νὰ μνημονεύῃ Τσάρους
καὶ Ρώσους Γοσποδάρους,
νὰ ψάλλῃ δὲ κι' ἐκεῖνο
τὸ Γκόσποντι πομῖνο.

Αὐτὰ μοῦ λὲν πολλοὶ
καὶ τώρα, Φασουλῇ,
ὄρσε γερὸ μπερντάχι
ἵστην δόλιχ σου τὴν ράχη.

Μιὰ χήρα μαυροφώρα κι' ἡ Κορδονοῦ Θεοδώρα.

Ἐλεημοσύνη, Θεοδωρῇ, κάμετ' ἐλεημοσύνη,
κι' ἡ προκομμένη στρουγγα σου δεκάδιπλη νὰ γίνῃ.
Ἐλεημοσύνη κάμετε ἵστην ἔρημη τὴν χήρα.

Φτωχὴ γυναῖκα ἠφώναζε ἵστου Θεοδωρῇ τὴν θύρα.

Θοδ.—Ποῶς εἶσαι σύ, ποῦ μοῦ κτυπᾷς τὴν πόρτα μὲ μανία;
Χήρ.—Καὶ δὲν μὲ ξέρεις τάχατε; μὲ λὲν Μακεδονία.

Θοδ.—
Καιρὸς δὲν εἶναι τώρα
καὶ νᾶλθης ἄλλην ὥρα.
Ἔχω δουλειαῖς μεγάλαις
καὶ ντράβαλα καὶ ζάλαις.
Ἀνοιξε κι' ἡ Βουλῇ
κι' ὄρχισαν τὰ σεκλέτια,
κι' ἡ στρουγγα σὰν σκυλὶ
φερμάρει γιὰ ρουσφέτια.

Μὴ μοῦ ζητᾷς βοήθεια,
φύγε, γκρεμίσου, χάσου,
μὰς ἔσκασες ἀλήθεια
μὲ τὰ μνημόσυνά σου,
καὶ μὲ τὸ Κομητάτο,
ποῦ μυστικὸ τὸ λές,
μοῦ κάνεις ἄνω κάτω
σηκότια καὶ χολαῖς.

Μὴ ζῶνης ἵστο πλευρὸ σου
μεγάλῃ σακαράκα,
μὴν βλέπης ἵστον νερό σου
φωτλαῖς καὶ πατατράκα,
κι' ἡ Κορδονάρα, χήρα,
σὰν δὲν εἶπῃ τὸ ναί,
μὴν καρτερῇς σωτήρα
κανένα κουνενέ.

Ἐμεῖς καλὰ κερνοῦμε
τοὺς φίλους τῆς Κορδόνας,
ἐμεῖς καλὰ κερνοῦμε
καὶ δίχως Μακεδόνας,
καὶ βάλε σὲ μιὰ κούφρα
τὸν Τάκη καὶ τὸν Μπούφα,
καὶ φέρε τοὺς ἐδῶ
τὰ μοῦτρα των νὰ ἴδῃ.

Γιὰ σένα δὲν θ' ἀνάψω
καὶ νᾶζα μὴ μοῦ κάνης,
ἄρῃς ν' ἀπογράψω
τὸν πληθυμὸ τῆς στάνης.
Φεύγ' ἀπ' τὴν γειτονιά μου,
μὴ μοῦρχεσαι ἵμπροστά,
φεύγα νὰ ἴδῃ τὰρνιά μου
ἂν τᾶβγαλα σωστά.

Ἄκου φωναῖς ἐκεῖ!...
ὡς κι' οἱ Τρικουπικοὶ
ζητοῦν κεφάλι τώρα,
καὶ μὲς ἵστην τόση μπόρα
μοῦ ἔμπηκε μὲς ἵτῃ μύτη
τοῦ Ζέγγελη τὸ σπῆτι.

Φύγε, μὴ μοῦ κτυπᾷς
χλωμὴ σὰν θειανοκέρι,
καὶ ἵστον Σκουζὲ νὰ πᾶς,
ποῦ πῶ καλὰ σὲ ξέρει.»

Κι' αὐτὴ τραβᾷ γιὰ τὸν Σκουζέ, κι' ἐκεῖνος σὲ ντιβάνι
μὲ τὸν Ἀσσήμ τὸν Τουρκαλᾶ καθόταν σταυροπόδι,
κι' ἡ γλῶσσα του ῥητόρευε κι' ἐπῆγαινε ροδάνι
καὶ τοῦλεγε γιὰ τοὺς χορούς, ποῦ δίνει τὸ Τριφῶδι.

Τίς τάχ, ποῶς εἶναι ποῦ βαρεῖ; μιὰ δύστυχη κυρά...
κι' ὁ κύρ Ἀλέκος ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ μὲ χαρά,
νομίζωντας ἐπίσκεψι πῶς ἦλθε νὰ τοῦ κάνῃ
κανέναν Πρέσβυν ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ ἔχρτασαν λιβάνι,
μὰ μόλις τὴν ἀντίκρυσε, θυμώδης καὶ τραχύς
κατάμουτρα τῆς ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς πτωχῆς.

Κι' ὁ Μπέης τῶν διπλωματῶν ἐρώτησε τὴν μάννα:
«ποῶς εἶναι καὶ τί θέλει;»
κι' ἐκεῖνος εἶπε: «Μπέη μου, μιὰ πρόστυχη ζητιάνα,
τῶν σοκαχιῶν κουρέλι.»

Κι' ὁ Μπέης ξαναρώτησε νὰ μάθῃ καὶ καλὰ
μὴ τύχη κι' ὁ Μινίστρος μας μὲ τρόπο τὸν γελᾷ,
κι' ὁ κύρ Ἀλέκος ἵσασισε κι' ἐπῆγε νὰ τὰ χάσῃ
κι' ἔνα τσιμποῦκι τοῦφερε γιὰ νὰ τὸν καλοπιάσῃ,
καὶ ἔλάνουμ Μπέη, τοῦλεγε, μὴ βάζῃς ντίπ σεκλέτι,
τέτολαις ζητιάναις σὰν κι' αὐτὴ δὲν σκιάζου τὸ Ντοβλέτι.

Κι' ἡ μαυροφώρα ἔτρεξε μὲ θαλωμένο μάτι
κι' ἐπῆγε ἵστο Παλλάτι,
μὰ κάποιος τῆς ἐφώναζε: «ποῦ τρέχεις ἔτσι; στέκα,
μωρὴ παλαιογυναῖκα!»

Καὶ κάποιος ἄλλος παρεκὶ τῆς εἶπε «τράβ' ἄλλου,
κυρά μου κουρελοῦ,
καὶ μὴ τὴν τόση γύμνια σου παρακαλέσης, χήρα,
νὰ τὴν σκεπάσῃ γρήγορα Βασιλικὴ πορφύρα.
«Κι' ἂν θέλῃς παρθευθῇ
νὰ παρηγορηθῇ,
σύρε χωρὶς μιλία
σύρε νὰ ὀῆς τὸν στόλο,
ποῦχει τοῦ Βασιλεῖ
τὴν μυδραλιεβόλο.»